

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 106/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného SODOMA VULGAN, spol. s r.o., Kominárska 2, 4 Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 55Cos/2/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 55Cos/2/2023. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv, prikázal mestskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov, priznal mu 3 000 eur a náhradu trov konania

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 19. júla 2023 doplnenou 21. septembra 2023 domáha od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) zaplata náhrady za spôsobenú nemajetkovú ujmu. Mestský súd po podaní žaloby vykonával úkony podľa § 167 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril 16. decembra 2024, na jeho vyjadrenie sťažovateľ reagoval replikou zo 16. decembra 2024 a žalovaný spätne duplikou z 21. mája 2025. Podľa sťažovateľa je táto duplika posledným úkonom vykonaným vo veci samej, pričom odvtedy je mestský súd vo veci

nečinný. Sťažovateľ namieta prietahový postup mestského súdu v napadnutom konaní, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvá 8 mesiacov (od 21. mája 2025 do 23. januára 2026), pričom celkovo konanie trvá už 2 a pol roka. Počas tejto doby mestský súd vykonal len úkony podľa § 167 CSP, čo podľa sťažovateľa „*nemožno vnímať inak ako nesústredenú a nedbanlivostnú činnosť, ktoré ale nesmeruje k rýchlemu a riadnemu prejednaníu Konania.*“. Sťažovateľ je presvedčený, že predmetná vec nespĺňa parametre skutkovej alebo právnej zložitosti, aj keď jej právny základ tvorí nesprávny postup žalovaného pri transpozícii smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, pričom však už v podanej žalobe poukázal na rozsiahlu ustálenú rozhodovaciu prax súdov prvého a druhého stupňa v skutkovo a právne obdobných veciach iniciovaných inými príslušníkmi Hasičského a záchranného zboru Slovenskej republiky. Z toho vyplýva, že „*právne zložité otázky týkajúce sa tohto sporu, už boli rozhodovacou praxou ustálené.*“. Sám svojou činnosťou nespôsobil prietahy v napadnutom konaní, za ne v plnej miere zodpovedá mestský súd, ktorý je úplne nečinný po dobu už ôsmich mesiacov z celkovej doby konania v trvaní dva a pol roka, pričom tvrdí, že strana sporu nemá povinnosť pripomínať súdu jeho povinnosť konať hospodárne, rýchlo a kvalitne.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

5. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež aj právny názor, podľa ktorého nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp.

práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 35/01, I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 103/05, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

6. Ústavný súd konštatuje, že z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva procesná aktivita mestského súdu v napadnutom konaní spočívajúca vo vykonávaní úkonov v konaní podľa § 167 CSP. Sťažovateľ tieto úkony síce považuje iba za úkony spočívajúce „v doručovaní listín medzi stranami“, ktoré „nemožno vnímať inak ako nesústredujúcu a nedbanlivostnú činnosť, ktoré ale nesmeruje k rýchlemu a riadnemu prejednaniu Konania.“, tieto však majú podľa názoru ústavného súdu (i) obligatórny charakter (teda nie je ponechané vôli súdu, či ich vykoná alebo nie) a (ii) sú dôkazom riadneho postupu mestského súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd identifikoval jediný prietáhový úsek konania v trvaní 8 mesiacov spočívajúci v tom, že mestský súd okrem vyčerpania obligatórneho postupu podľa § 167 CSP nezvolil nadväzujúci postup podľa § 177 CSP, ale ostal pasívny.

7. Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej judikatúry (bod 5), konštatuje, že pre posúdenie veci je relevantná celková dĺžka napadnutého konania mestského súdu, ktorá predstavuje ku dňu podania ústavnej sťažnosti dobu dvoch rokov a štyroch mesiacov (počítajúc lehotu od doručenia doplnenia žaloby 21. septembra 2023), počas ktorej nebol mestský súd pasívny, ale dôsledne vykonával obligatórny procesný postup, pričom následná pasivita predstavuje dobu ôsmich mesiacov. Celková dĺžka konania teda dosiaľ (do času podania ústavnej sťažnosti) zodpovedá jeho podstate a nie je ešte ústavne neutržateľná, a teda v rozpore s čl. 48 ods. 2 ústavy.

8. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec alebo ešte uvažovať o zbytočných prietáhoch (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, IV. ÚS 343/04, III. ÚS 233/06, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 96/2021, IV. ÚS 251/2021, IV. ÚS 139/2023, IV. ÚS 144/2023, IV. ÚS 179/2023, IV. ÚS 457/2025), pričom prietah v určitej fáze konania môže byť prípustný, ak celková dĺžka konania nie je neprimeraná (Pretto a ďalší proti Taliansku z 8. 12. 1983).

9. Vzhľadom na tento záver ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Samozrejme, ústavná udržateľnosť aktuálnej pasivity mestského súdu môže byť prekročená, a to v nie ďalekosiahlej lehote, čo závisí od ďalšieho priebehu konania, pričom prípadnému opätovnému podaniu ústavnej sťažnosti nebráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci s akcentom na už ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov vo vzťahu k predmetu právnej veci sťažovateľa.

10. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu